

### Pytania prejudycjalne

Czy wobec wymogów zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego i wobec pomocy finansowej regulowanej przez przepisy europejskie należy interpretować zasadę niezawisłości sądów ustaloną w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE i w art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej <sup>(1)</sup> oraz w orzecznictwie TSUE w ten sposób, że sprzeciwia się ona przepisom obniżającym wynagrodzenie stosowanym do urzędników w Portugalii, z tego powodu, iż zostały one ustanowione jednostronnie i w sposób ciągły przez pozostałe organy władzy, co wynika z art. 2 ustawy nr 75/2014 z 12 września?

<sup>(1)</sup> Karta Praw Podstawowych Unii Europejskiej (Dz.U. 2000, C 364, s. 1).

---

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Ordinario di Verona (Włochy) w dniu 10 lutego 2016 r. – Livio Menini i Maria Antonia Rampanelli/Banco Popolare – Società Cooperativa**

**(Sprawa C-75/16)**

(2016/C 156/33)

*Język postępowania: włoski*

### Sąd odsyłający

Tribunale Ordinario di Verona

### Strony w postępowaniu głównym

*Strona skarżąca:* Livio Menini i Maria Antonia Rampanelli

*Strona pozwana:* Banco Popolare – Società Cooperativa

### Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 2 dyrektywy 2013/11 <sup>(1)</sup>, w części, w której przewiduje, że dyrektywa ta pozostaje „bez uszczerbku dla dyrektywy 2008/52 <sup>(2)</sup>”, należy rozumieć w ten sposób, że nie narusza on przysługującej poszczególnym państwom członkowskim możliwości przewidzenia obowiązkowego postępowania mediacyjnego jedynie w odniesieniu do przypadków, które nie wchodzą w zakres zastosowania dyrektywy 2013/11, to znaczy przypadków, o których mowa w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2013/11, sporów umownych wynikających z umów innych niż umowy sprzedaży lub umowy o świadczenie usług, oraz tych, które nie odnoszą się do konsumentów?
- 2) Czy art. 1 [...] dyrektywy 2013/11, w części, w której zapewnia konsumentom możliwość składania skarg przeciwko przedsiębiorcom do odpowiednich podmiotów oferujących alternatywne metody rozstrzygnięcia sporów, należy interpretować w ten sposób, że przepis ten stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, który przewiduje skorzystanie z mediacji w jednym ze sporów, o którym mowa w art. 2 ust. 1 dyrektywy 2013/11, jako przesłanki dopuszczalności powództwa sądowego wniesionego przez stronę mogącą zostać uznaną za konsumenta, i w każdym razie przepisowi krajowemu, który przewiduje obowiązkową pomoc prawną przy obronie i związane z nią koszty po stronie konsumenta, który bierze udział w mediacji odnoszącej się do jednego z ww. sporów, jak również możliwość nieuczestniczenia w mediacji wyłącznie w przypadku wystąpienia uzasadnionego powodu?

---

<sup>(1)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygnięcia sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.U. L 165, s. 63).

<sup>(2)</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/52/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie niektórych aspektów mediacji w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 136, s. 3).